

Þú veist ei hvern þú hittir þar...
Þegar ég sótti um sendisveinsembættið.
Gamansaga, sennilega þýdd úr dönsku.
7 bls. fol. og 1 aukablað.

30.

Einummi sotti eg mun ad verda sendill at sendibodi vid
opinberastofnum og eg held ad eg hefði fengið stöðuna, ef eg
hefði ekki orðið fyrir því óhappi ad verda samferða stafsritinu
sem átti ad veita stöðuna.

Eg hafði heyrð ad hann væri vodafone dekkur harl og eg vandi
ad ferðast langa leið til bojarinnu sem hann bjó í til þess ad
koma vid hann og hona mér í nýjðinu hjá honum.

Eg safnaði allskynar vottordum um dagnad minn og reflu-
suni, til vitnis um ad óhætt væri ad fara mér þetta trínadur
starf sem launad var með 3000 krónum, ókeypis hús og
ljósi og hita. Eg fékk vottord hjá prestinum um það ad
eg væri vandadur og gudhraddur maður, sem oft komi í
hirtinu og borgari all minn gjöld skilvislega - af því
ad prestgreið er sjálfur svo vörn, þá lét hann þess ekki
getid ad vid skommumust út úr lambsföðrum árið fyrir
það í hilted fyrra og eg hefði skert borgar þessum síðan.

F. heit í Ró.
frá og hafði
veitit hús
notkunar á
áður

Eg fékk vottord hjá pólitínum um það ad eg væri dýrlegur vid
ad hjálpa þeim til ad reka kearlana út úr Svínastímunni í
Kvöldin og ad eg hefði aldrei þurft ad láta koma til þess
ad framkomust vor hjá mér lofbata í neinum gjöldum.

- Enda gátu pólitíma ekki annad en gefid mér svoa lagad
vottord því all lofbata höfðu request árangurslaus: Eg
átti ekki svo mikil sem speiðu bakka til ad taka lofbata.

En hilt var sattu ad eg var oft dýrlegur vid ad reka út úr svína-
stímunni og ad berja á höllunum, og kóddi mig frá stundum eldri
um þó pólitíu fengju lötrung stundum líka, en þau voru
þá ekki allend svo lit lepta sem, því þau voru þá ekki minna
full en vid þinni sta vitlausari.

Eg fékk vottord hjá skóranum minnum, vakusherling-
unni og skordleis fjaranum, sláttarunum og sitast en
ekki sigt hjá veitingamanninum, sem sagði - í vottordum -
ad eg drýkti aldrei eins mikil og hann vildi láta mig
drekka.

Þannig lagði eg af stad með vodafone stráan ótröngul af
vottordum myndir hendinni - það var eins og eg væri með
nijasna, þreibeiga, brékaus-vod og skal eg etaki trúa því,
húspati eg, ef eg nd í Karlinum, þó dekkur sé ad hann
ekki veiti mér stöðuna og það hýni yfir honum þegar hann

Hvæðli hann og þó mér hinum megin í gótu til fjúrtíðráðsins,
það er að segja í Kraguma og það um einn gáðan.

Þar í einu hornum sat sá gamli með stórnunefid trauda,
sem með mér var í ~~jastrauka~~ ^{í vitinu} ~~lestinu~~ ^{á gólfi} og gúlpaði í síj björnum.
"Góðan daginn, lafni", sagði ég. Og þér erud þá líka hér, skál
kunningsi!

Hann vildi ójarnan klingja við mig, en tók þó glasróðlina
í botnum á glasum mínum, án þess að segja notskurt ord.

"Eg otla að staldra herna ögn", sagði ég, af því ég otlaði að
skrafa dælitid við ~~statsháð~~ ^{ráðgjafum} herna í löginni, en hann gat
þá ekki verið heima, Kjarninn sá arna."

"Hvöð heitir hann?" sýri hann

Tömljótur
og er stjórnsáð
á nafu bot,
en fjúrtíðráð,
væð ég allan

Hann heitir stjórnsáð Falstberg" sýri ég. Og var að hugsa
um að láta hann veita mér ^{deyri vaxdan} sendibodaótöðnuma við skrif-
stofuna sem hann stendur fyrir."

"Nú, jája", laukaði hann. Þá stöðu gét ég hugsað mér
að hann veiti yður, ekli. Slíka menn sem yður lýst ég
við að hann langi ekki mér til að fá í sína þjónustu.

Nú, ekli það - jája við skulum nú sjá til. En ef
þér vildud gera svo vel að standa upps og ganga að spegl-
inum þarna og sjá sjálfan yður í hornum, vona ég að þér
götud ráðid í það sama með sjálfum yður, hvort þér götud
honið til mála um að fá stöðnuma. Ekli, svo maður einn
og þér erud, þarf ekli að minn áleki að hugsa til að fá
neina vegleja stöðu, skal ég segja yður, skiljið þér það!

— É þó líli þonu einn 5-6 menn um og tóku með miklum
virkinum í hendina á gamla manni min, sekkur kringinn
í kringum hann og fór að kjappa við hann.

Nú, það eru einhverjir listamenn að fara síð lokna-
shóla stúdentar, hugaði ég sem otla að sækja útúr Karl-
sandsnum einn björ handa sír, því ekli vantar þá lýstina
þó buddan sé torn. Og skrapp þér yfirum aftur að hitla
þjórninn hjá stjórnsáðinum.

"Er - e - er stjórnsáðid Korminn heinn", spurdi ég
og stangadi úr hornumum á mér einn og til að sýna að
ég hefði borðað góðan miðdegis-verð hjá fjúrtíðráðinum

"Ekli, stjórnsáðid er ekli þonnum einn", svaradi þjórninn

en hann kemur áreiðanlega með næstu ^{áttumtíu} ~~þremm~~ ⁷
seu á að koma að klukkutíma líðnum.

Þá fátítt verða hálfgrannur og sagði: „Aldrei geta þeir
drakkaft áfram þessir delar. Nú þá, það er þú togl at
ég heilzi usþá vin minn kansalliráðið á mótun“ og svo
fór ég aftur, andvitað á Kudprinu.

Þá gamli var þar einn og fjórasti í björnnum með hinum
5 eða 6 sem inn komn þegar ég fór út áður, og var nú nefid á
honum ortid eunþá rakiðara en áður. Þessir þeltar sem
hjá honum sátu, stóðu upp þegar ég kom og fóru út, en
þá gamli sat þyr og leit mjög ófrýniloga út. Hann var
í mjög illu skapi og hélt fram á bordid stimpeljandi
og lóðandi í svöta. Þá fór að hressa hann upp og byrjaði
á samtali.

„Já, já, gamli minn“, sagði ég, „við erum þá einir
lvið saman einuminn ein Skál, laþmædur!“

„Hvað heitid þér ^{með leyfi} annars?“ sagði hann, hálf afundinn.

Snorti og en ~~afundinn~~ ~~með leyfi~~, seji ég

frá Snorti

„Já, þú er víst alveg óhott að fara heim aftur fyrir
því að þér fáið aldrei þessa stóðu sem þér vorud að tala
um“, sagði hann, og virtist mér hann seja þetta í einhverjum
er tris-spauji eius og til að gjöra mig reidan.

Þér álitid mástke að þér vorud réttkjörnari til að fá
þessa stóðu en ég“, seji ég. Það vori mástke betra fyrir yður
að fá hana en að hafa þau fjósaverk á hendi sem mér virðist
að þér hafid og erud að minn álitid skapadur fyrir. Eteki svo
að skilja, að raunda nefid á yður, falli statsráðinn svo
vel í ged að hann vildi þryða skrifstofu sína með þér. — En
þér skulud ekti reindast, Karlhind, því þetta er bara spauj,
en mérul amara orða, má ég spyrja, þekkid þér annars
nokkud statsráðid herra?“

„Ójá, ég þekki hann að minsta kosti eius vel og þér.“

„Svo? þér hafid mástke verið í þjónustu hans einhverutíma?“

„Já, þér þekkid hann! Sejid mér, er það satt, að hann ~~hafi~~
drektid eius og svin, Karlfráinn?“

„Það hefi ég ekti heyrð“, seji hann.

— Mér sýndist hann selja upp faloverið óbundarlegan svip. —

"Eftir það sé sakt að hann sé varla sjálfbojarga á kvöldin, svoona með jafni?"

"Eg er mi orðum leiddur á þessu þvæddi í yður", sagði hann, með fjösti og af mikilli reiði.

"Jaja, þér fletkið hann frá alls ektis" segi ég. "Vétið þér þá ektis að hann lemmur konuna sína og hana lengda-móður sína, eða að hann fletki statsráðsrafnbótina ~~því~~ og embættið sem hann hefur, fyrir það að drekka fyrir-remmaru sínu í hel?"

Hann studdi olubognum á bortið og reyndi að klóra sér í hárisnum, eins og hann vori í vandrótum með að svara. Og svo krefsti hann hvefann og myndadi sig til að slá mig.

"Og verid þér bara rólegur karl minn, engan stórbotka skaps" sagði ég, ég heyrir að þér fletkið hann ektis. Viljið þér nú bara gjöra svo vel og staulast þangað sem þér eigið heima, hvort heldur sem það er mi hjá bellnum sta soinnum. Eða máste þér viljið láta hengja yður upp á ljóshera staurana eins og annan glóðarlampa; mér dettur í hug að það mundi lýsa svo vel af þessu eldrauda og stóra brenni vins-vefja í myrktinu, að þér otlud að geta haft semilega atvinnu af því, að lýsa götum bojarins.

En svo skal ég segja yður í frimadi, að verdi ektis þetta statsráðs-óféti þessum heim þegar ég kem til hans í þriðja sinu, getur hann fandi nordur og sidur og ég fer þá til idju minnar aftur og þarf ektis á atvinnu hans að halda."

Hann stappadi í gölfid af reiði, borgadi reikning-sinu sinu og fór áin þess að kveðja mig.

Veitingafjórðingin kom inn eftir gölfinn til min, veifadi þentudúknum til að drepa nokkrar flugur, og sagði soona hálfkynilega: "Flekkið þér þessan mann sem getur út?"

"Hvers vegna spyrjið þér um það?"

"Ja, mér vortist þér veru svo kunnigja legur við hann - það er annars niðr fúin og hátt stalandi maður, þó hann líti eigin-lega ektis út fyrir að veru það - Nú þér fletkið hann?"

Nei, ég var honnum samferða með ~~þessum~~ ^{í öllum orðum hans} ~~þessum~~ ^{Talo Euforissu} austan yfir fjöll.

í dag. Eg gæti best trúad þó ad hann vori manni eta eta
handsteinn adur Lúdiáni; hann þyrfti þá ad minsta kosti
ekki ad líta trauk á sér nefid.

„Kvi, en mér heyrðist þér vera ad seija honum frá þó
ad þér vóru ad seltja um stóðu hjá státsráðinu?“

„Já, ég sagði honum frá þó, Karl skómminni. Kemur
hann annars oft hingad? Kanste hann sé ad seltja um
stóðuna sjálfur, gamli sefurinn; þess vegna hefur hann
orðid soona vóndur við mig.“

„Kvi, herraun sú arna, sem þér vóru ad spauza með
er einmitt státsráð ~~þess~~ ^{þess} sjálfur!“

„Kvi, vinur minn, ni end þér ad stóðu.“

„Hvada vandroti, hvad varð af honum?“

Komid þér herna af sjáid út um gluggan hvar hann
þengur heins - og sko, hverning þjósinu huseigir
sig og sko, hverning dómurur komu út og leita
hann inn. - Já, þetta er ni Karl tinn sefir 22!
og ekki lotur spauza við sig fyri ekki neith.

Jaja, hvade spauzi var ad karna; ég
þá léktoza ekki stóðum þó ég reyndi ad
seltja. mér þyrkir verðt ad vottorðin
verða til einokis. Jaja, ég hótti við
ad seltja!

Þad sameidiót á mér, þad, sem Hallgrímur Petersen sagði
ein hverju sinni: „..... þú veizt ei hvern þú lítur þar
heldur en þessi Gyðingar.“

¶ Éu mér var sagt, að hann væri mjög hegnarráðgjafi og
að besta ráðið væri að skjalla hann vel upp: krósa
honnun og hlaða á hvert reipi og til þess þyrfti
ég að fara heim til hans og lala við hann sjálfur.

Ég er góti náð tali hans og þorrid mér í niðri-
m hjá honum, góti vel farið svo að hann lofði
mér stöðummi. Ég fékk mér því lánaðan þjépuhátt
af lafafrakka, og hvítt vesti. Hátturinn var svo stór
að ég vændi að froða bréfi myndi svida skinnid, en dyktu
það úr, hljóp hátturinn niður á axlir. Frakkinn var
svo nýr í mittid að ég ætlaði að springa ef ég
hræppti honum að mér og svo víður nu herd-
arnar að hann sat allur í hrukkum milli
herda bláanna og það leit því úr sem ég
hefði stóran herdakistil eða einhverjum Belg,
fullan af vindli í bakinn. Vestid var hrappa-
laust og því vændi ég að hræppa að mér frakkum-
mi. Auk þessa hafði ég upptandandi þjépuhátt
sem náði upp á eyrum en svo þröngum, að ég
náði ekki andanum nema með andköfum.

Ja, svoona er að fá lánuð föt af öðrum og
svoona útbúna og útlitandi lapti ég af
stad og hysaði sem svo: Eftir það skal
svei mér sjá þinn herra þar sem ég er, og ó,
hvað ég skal skjalla kallum - ég ~~hef~~ að
fá stöðuna!